

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/272/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316204539
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5316204539.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: J. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX M., o zaplatenie sumy 328,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8C/165/2016-32 zo dňa 18. novembra 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8C/165/2016-32 zo dňa 18. novembra 2016 p o t v r d z u j e .

Žalovaná n e m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710 Obchodného zákonníka a § 451 ods. 1 a 2 § 100 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 a 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy vo výške 328,16 Eur s úrokom z omeškania vo výške 28 % (správne má byť s úrokom vo výške 28% p.a. - poznámka odvolacieho súdu) ročne zo sumy 328,16 Eur od 12.07.2013 až do jej zaplatenia. Súčasne nepriznal žalovanej podľa § 255 ods. 1 CSP náhradu trov konania.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.11.2004 zriadil a viedol pre žalovanú účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Vzhľadom na porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovanej tým, že sa na predmetnom účte dostala do nepovoleného debetu vo výške uplatnenej istiny, žalobca zatvoril príslušný účet, o čom žalovanú informoval posledným výpisom z účtu. Pred zatvorením účtu vykonal žalobca internú účtovú transakciu a debetný zostatok previedol na pohľadávkový účet č. XXXXXXXXXXXX zdôrazňujúc, že ide o prevedenie dlhu klienta, nie o úhradu zo strany žalovanej. Na preukázanie nároku uplatneného žalobou predložil do spisu zmluvu o osobnom účte č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.11.2004, výpis z účtu žalovanej, všeobecné obchodné podmienky a úrokové sadzby.

3. Na základe vykonaného dokazovania na súd prvej inštancie preukázané, že žalobca pre žalovanú zriadil a viedol účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Žalobca však v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o debete na účte žalovanej. Z predloženého výpisu z účtu žalovanej vyplýva len vyrovnanie zostatku ku dňu 11.07.2013 v sume + 328,16 Eur bez toho, aby z tohto výpisu bol zrejмый stav pred týmto vyrovnaním, teda existencia tvrdeného debetu v žalovanej výške. Prevažná časť položiek z predloženého výpisu predstavujú úroky a poplatky. Súčet jednotlivých mínusových súm/položiek z neho vyplývajúcich však nepredstavuje žalovanú istinu. Navyiac súd nemal v konaní tvrdené ani preukázané, že by bolo medzi stranami sporu povolené prečerpanie na účte žalovanej dojednané. Ku dňu rozhodovania súdu teda nebolo preukázané tvrdenie žalobcu o existencii nepovoleného debetu na účte žalovanej v uplatnenej výške. Aj s poukazom na nedostatok rozhodujúcich skutočností uvedených v žalobe, nebolo v konaní preukázané, že by žalobcom uplatnený nárok vyplýval z predmetnej zmluvy. Nepostačuje

ani odkaz na všeobecné obchodné podmienky žalobcu, ktoré podľa názoru súdu môžu obsahovať len údaje technického či vysvetľujúceho charakteru, no nie konkrétne práva a povinnosti zmluvných strán. Prvoinštančný súd zároveň zdôraznil, že nie je povinnosťou súdu v civilnom sporovom konaní vyvodzovať skutkové tvrdenia namiesto strán sporu, (v danom prípade namiesto žalobcu), a to ani z listín pripojených stranou do spisu.

4. Následne okresný súd vyhodnotil nárok uplatnený žalobou ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z tvrdení žalobcu o plnení namiesto žalovanej, pričom žalovaná túto skutočnosť ani výšku uplatneného nároku v konaní nerozporovala. V danom prípade zostalo nesporné, že žalobca tvrdený debet za žalovanú vyrovnal, vykonaním transakcie dňa 11.07.2013. Svoj nárok voči žalovanej si preto mohol uplatniť na súde už dňa 12.07.2013. Premlčacia lehota na uplatnenie nároku na súde podľa § 107 Občianskeho zákonníka žalobcovi uplynula dňa 12.07.2015. Až 07.06.2016 žalobca doručil žalobu v tejto veci na súd, v dôsledku čoho je jeho nárok z uvedenej zmluvy premlčaný. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu založeného medzi stranami sporu bol súd v súlade s ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. povinný prihliadnuť na premlčanie nároku voči spotrebiteľovi ex offico, v dôsledku čoho žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Za premlčané považoval aj uplatnené úroky z omeškania tvoriace príslušenstvo pohľadávky vzhľadom na ich akcesorický vzťah k hlavnému záväzku, tieto sledujú osud hlavného záväzkového vzťahu.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP aplikujúc zásadu úspechu, nárok na náhradu trov sporu v celom rozsahu patrí žalovanej ako úspešnej strane. Keďže však žalovanej v spore nevznikli žiadne trovy, súd jej ich náhradu nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia žalobe. Súčasne si uplatnil proti žalovanej náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

7. Uviedol, že pokiaľ okresný súd považoval podaný návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie podľa § 129 CSP. V prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v § 129 CSP uvedeným postupom. Súd žalobcu na doplnenie návrhu nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Ak súd prvej inštancie rozhodol o neurčitom návrhu na začatie konania, takýmto postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolateľ tiež upriamil pozornosť na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora C-42/15 zo dňa 09.11.2016, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť teda nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo v sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

8. K názoru prvoinštančného súdu, že nepostačuje odkaz na všeobecné obchodné podmienky, odvolateľ poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bírovej, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len smernica) v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Na základe uvedeného žalobca vyvodil záver, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemusia byť nevyhnutne uvedené v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť akejkolvek spotrebiteľskej zmluvy, (vrátane zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb), a teda práva a povinnosti zmluvných strán môžu byť obsiahnuté aj vo všeobecných obchodných podmienkach.

9. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario)

rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP vo veci samej (t.j. vo výroku I.) a v závislom výroku II. o trovách prvoinštančného konania ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a až na výnimky uvedené ďalej sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP), o čom boli strany sporu prítomné na pojednávaní súdom poučené. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

14. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

15. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

16. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ustanovení § 160 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nesplní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 ods. 1 CSP, pretože daná regulácia rieši len nedostatky vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch návrhu a pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprimerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

17. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Je zjavné, že žalobca predložil dôkazy, z ktorých malo byť vyvedené, že v súdnej veci došlo medzi stranami sporu ku

vzniku právneho vzťahu. Pokiaľ však listinné dôkazy, ktoré žalobca produkoval v konaní, nepreukázali jeho nárok uplatnený žalobou, potom nebolo možné priznať ochranu žiadanému právu. Podstatou právneho problému v posudzovanej veci nebola možnosť/nemožnosť zakotvenia jednotlivých zmluvných povinností do obchodných podmienok, či sadzobníkov, ale samotný negociačný proces, ktorý vykazoval vady - žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie dvoch zhodných prejavov vôle o dojednaní povoleného prečerpania na účte, z ktorého by vyplýval jeho nárok uplatnený žalobou.

18. Správnym je tiež záver okresného súdu, že odkaz na všeobecné obchodné podmienky (ďalej aj „VOP“) žalobcu neobstojí. Je zrejmé, že žalovaná ako spotrebiteľ nemala možnosť tieto zmluvné podmienky predmetnej formulárovej zmluvy ovplyvniť. Odvolací súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/266/2012 zo dňa 31.07.2012, 6Co/2/2013 zo dňa 27.02.2013, 6Co/182/2014 zo dňa 29.05.2014 a iné) vyslovil názor, že všeobecné podmienky majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby do ich neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenkami písanej formy skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú, ak tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takémuto správaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Aj ak žalovaná podpísala zmluvu o osobnom účte, s jej obsahom súhlasila, vrátane obsahu všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú jej súčasťou, je pochopiteľné (najmä vzhľadom na ich rozsah a spôsob formulácie), že pri uzatváraní zmluvy nemala šancu oboznámiť sa s celým obsahom takto vyhotovených všeobecných zmluvných podmienok (VOP). Banka ako dodávateľ je povinná pristupovať k tvorbe všeobecných zmluvných podmienok (VOP) v súlade s ustanoveniami spotrebiteľského práva, keďže z povahy jeho noriem jednoznačne vyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť, a nie ich obchádzať cez rôzne dojednania s klientom - spotrebiteľom. Takýmto obchádzaním dochádza k popretiu zmyslu a účelu noriem spotrebiteľského práva. Za daných okolností nemôžu mať vplyv na rozhodnutie v tejto veci ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré žalobca poukazoval v priebehu tohto konania.

19. Vzhľadom na obsah odvolacích námietok týkajúcich sa obsahu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/15 považoval krajský súd za nevyhnutné venovať pozornosť obsahu argumentácie tejto súdnej authority a jej dosahu na aktuálny spor.

20. Na tomto mieste sa žiada zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

21. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje nasledovne:

- musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice,
- musí ísť o výklad za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (jazykový logický, systematický, historický, teleologický výklad),
- nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady.

22. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

23. Vzhľadom na explicitné znenie Občianskeho zákonníka v ust. § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie zodpovedá tejto výslovnej právnej úprave vnútroštátneho práva (Občiansky zákonník) a predmetná odvolacia námietka žalobcu neobstojí.

24. Nakoľko odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku k ďalšej časti odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu a ním prezentovanému právnomu posúdeniu žalovaného nároku podľa ust. § 451 ods. 1 a 2 § 100 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 a § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa

neuviedol žiadne odvolacie dôvody, krajský súd sa s prihliadnutím svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) preskúmaním napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti nezaoberal.

25. Nakoľko odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupu súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (výrok I.) ako vecne správny potvrdil.

26. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá ust. § 255 ods. 1 CSP, úspechu žalovanej v konaní a popísanej procesnej situácii.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

28. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelné vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).